

CON CHALY CỦA TÔI

Lê Thu Thủy

<http://www.hssv.vnn.vn/truyenngan/truyen19.html>

... Thủy chọn ngành báo và háo hức "hành nghề" suốt cả thời sinh viên, dù cho tận đến ngày ra trường, vẫn chẳng có trong tay một "phương tiện hỗ trợ" nào : máy ảnh, ghi âm, xe máy, điện thoại... Không, thực ra thì Thủy cũng có một cái xe máy : một "con" Chaly. Bạn bè thời sinh viên, chẳng thiếu đứa lợc cà lợc cộc xe đạp, có đứa còn chả có xe mà đi nhưng lạ là trong suốt mấy năm trời, tịnh không thấy một đứa nào hỏi mượn xe Thủy. Chẳng phải vì chúng sợ Thủy làm khó mà "điều kiện cần và đủ" để có thể cả gan làm cái điều "liều lĩnh" đó, theo chúng, là cả người mượn lẫn chủ xe đều phải có... "mô-bai". Có như thế, mới "điều động nhân lực" kịp thời được, bởi cũng theo chúng nó, chỉ có Thủy mới có thể đi và "trị" được những sự cố vẫn thường xảy ra như cơm bữa ở chiếc "Chaly cục cu" đó. Một người chị họ của Thủy, ái ngại trước việc con bé cứ lặn lội làm báo để được sống tự lập trong cảnh xa nhà, với một chiếc mi-ni Tàu lieu xiêu, khi thay xe, đã quyết định "sang tên" cho nó con Chaly đó, với giá không hơn một ... chiếc mini Nhật.

Con bé những tưởng "đời làm báo" của nó bắt đầu "sang trang" từ đó, nhưng hóa ra... Hóa ra, thà đi một chiếc xe đạp tốt còn hơn cưỡi một con xe máy tồi.

Bởi nó - con Chaly đó của Thủy hình như không phải là một chiếc xe máy. Nó là một... "nghệ sĩ" thì đúng hơn : thích rồ ga lúc nào là rồ, thích khựng máy lúc nào là khựng. Từ hồi có con Chaly, Thủy đâm mắc chứng sợ trời mưa. Đang ngồi phổng vắn trong nhà người ta mà nhìn ra thấy trời mưa, nước tuôn thông thổng vào nắp máy là lập tức đầu óc bị chi phối, nghe câu được câu mất. Tưởng đến lúc ra về, cò cồ đạp xe (xe ấy nước mưa vào máy thì thôi đời), còn đâu cái "oai" nhà báo trước các "sao" nữa.

Đi nộp bài ở các tòa soạn, Thủy ngán nhất là "bị" các phóng viên tiến ra tận cổng, chờ cho đến lúc Thủy nổ xe đi (có mà chờ cả buổi!). Thành thử, có mỗi đoạn đường từ phòng làm việc đến cổng mà Thủy cứ luôn mồm nói : "Chị vào đi, không phải tiễn em đâu, không cần đâu...". Phòng vắn ai ở nhà tầng là Thủy mừng lắm, bởi như thế, không có chuyện người ta tiễn xuống đến tận chỗ để xe. Xe mà không nổ được thì cũng chỉ có mỗi Thủy và ... ông giữ xe biết, chẳng sợ.

Cũng vì con Chaly, mà bao phen, Thủy suýt bị hồng cuộc phỏng vấn. Có những cuộc, phải khó khăn lắm mới được nhận lời. Thế mà chỉ vì con xe giờ chững, chậm hên mà hồng. Như có lần, với vô địch Whusu N.T.H. Khi Thủy có mặt bên ngoài phòng tập và rụt rè nhờ người chuyển lời xin lỗi, nhắn H ra, H. không chịu ra đã đành, lại cũng chẳng thêm cho người ra nhắn. Nhớ lại lời khuyên "Làm báo phải biết kiên trì" của nhiều người đi trước, Thủy lại cố gắng đứng chờ cho đến khi H. tan buổi tập. Nhưng cuối cùng, H. đã thản nhiên đi qua Thủy, dù đã liếc mắt thấy nó (trước đó, H. cũng đã biết mặt Thủy) mà không nói không rằng.

Trên đường về, Thủy rất buồn và giận H. Nghĩ sao H. xinh xắn thế, tài năng thế mà mà không biết cho Thủy, cho con Chaly tai ác của Thủy. Mà quên rằng H. làm sao có thể biết được điều đó. Nhưng cũng có những lần, con Chaly lại là vật bất ngờ giúp Thủy nhận ra sự đồng cảm từ những người mà Thủy phỏng vấn. Đầu tiên là thầy Nguyễn Quốc Hùng M.A. Do yêu cầu công việc, Thủy thường qua nhà thầy khi thì lấy thêm thông tin mới trong lĩnh vực của thầy, khi chỉ để hỏi ý kiến thầy về việc chọn lựa một bộ giáo trình Anh ngữ. Dăm ba lần như vậy, thầy dần dần biết sơ qua hoàn cảnh đi học xa nhà của Thủy và thầy nói : "Nhìn em là con gái mà hăng say công việc như thế, thầy rất mến em và như được sống lại thời sinh viên của mình...". Thế rồi, một lần, thầy ngỏ ý muốn tặng Thủy một chiếc máy ghi âm trong số hai chiếc máy của thầy để giúp Thủy một phần nào trong công việc . Bị bất ngờ, Thủy ngượng chín mặt, vừa xúc động vừa cảm thấy tủi thân, Thủy lắc đầu quầy quậy, nhất quyết không nhận. Nhưng rồi, trước sự chân thành của thầy, Thủy đã nhận mà không hề cảm thấy bị tổn thương.

Một lần khác, Thủy phỏng vấn ca sĩ Mỹ Linh. Đây là lần thứ hai, hai chị em trò chuyện với nhau. Mặc dù đã biết, Mỹ Linh cũng từng xuất thân là con nhà nghèo nhưng khi ra về, Thủy vẫn nơm nớp sợ... xe không nổ. Nhìn Thủy lủn củn dắt chiếc xe bé teo ra, đột nhiên, chị Linh bật cười. Thủy lại càng hoảng. Nhưng hóa ra chị ấy kể : "Hồi trước, Linh cũng có một chiếc Chaly y như của Thủy đây này. Có mấy triệu mà cả nhà dành dụm mãi mới mua được. Xe này mà trời mưa thì dễ chết máy lắm đấy nhĩ ? Linh nhớ có lần đi hát chạy sô ở tận trong Hà Đông về khuya, gặp trời mưa, xe chết máy, phải dắt bộ về, sợ gần chết, vừa đi vừa khóc...". Thủy như được gỡ bỏ toàn bộ mặc cảm, lại đứng nán lại "than sâu kể khổ" một thôi về chiếc Chaly của mình. Sau cuộc trò chuyện đó, Thủy cảm thấy gần gũi hẳn với Mỹ Linh và khi ra đường, vẫn trên con Chaly bé teo, lòng không hiểu sao lại cảm thấy tràn ngập một cảm giác tự tin.

Vì theo mảng VH-VN nên Thủy rất hay phải về khuya, khi theo dõi các đêm diễn. Vào những lúc yếu đuối và cô độc như thế, Thủy chỉ mong sao con Chaly nó thương mình để có thể phóng một mạch về nhà. Nhưng dường như đó luôn là điều "không tưởng". Thường những thời khắc đó, các hiệu sửa xe đều đã đóng cửa. Lắm bận, bí đến mức còn phải gạt bỏ hết ngại ngùng, chúi cổ, há mồm, ngậm vôi xăng hút mạnh để chữa bệnh tắc xăng. Lại có những phen xe bị rò ga, chỉ cần cài số một là sẽ bị vọt đi, phanh mấy cũng chả kịp, đành phải ngó trước ngó sau chờ vãn người mới dám vào số. Nhưng lắm lúc, chẳng biết nó mắc bệnh gì, mà có biết, chẳng sửa được, đành lúi thủi dắt bộ về nhà.

Tất nhiên, thi thoảng, cũng có một vài anh chàng "động lòng trắc ẩn" dừng xe lại giúp. Một lần, một anh, mặt mũi đầu tóc trông rất bụi bặm đã nỗ lực xe cho Thủy và... vọt đi. Chỉ lúc nhận thấy con Chaly rất có thể bị mất, Thủy mới hiểu rằng dù thế nào, nó vẫn cần cho việc làm báo của mình vô cùng. Nhưng may sao, anh ta chỉ đi thử một vòng cho xe nóng máy... Cứ như thế, con Chaly gắn bó với Thủy, cùng rong ruổi với Thủy đi học, đi "làm nghề", đi học thêm.. suốt một thời đại học. Sướng khổ có nhau, quen tính quen nết "nghệ sĩ" của nó, Thủy dần dà coi nó như một sinh vật có cảm xúc, hơn thế, một người bạn của mình.

Đến nỗi, ngày chia tay, Thủy cảm thấy như đang phải làm một điều phải tội, như đang phải xé đi một bức ảnh chụp chung với người yêu cũ. Ngày bán xe, các bạn tin không, con bé Thủy ấy - mà cũng chính là tôi đây, đã khóc.